

“Hän astui ylös korkeuteen
ja antoi lahjoja ihmisille.”

*Rev. William Branhamin henkilökohtainen
todistus lahjan tulemisesta*

Rev. William Marrion Branham

“Hän astui ylös korkeuteen ja antoi lahjoja ihmisille.”

Mitä tulee tämän parantamisen lahjan saamiseen, minä vain voin kertoa teille siitä kokemuksesta niin kuin se minulle tapahtui. Vilpitön ja rehellinen uskoni on, että lahjat ovat Jumalan ennaltamääräämiä. Monet eivät usko ennaltamääräämiseen, mutta kirjoitukset todistavat, että monet tapahtumat Raamatussa ovat olleet jumalallisesti ennaltamäärättyjä. Esimerkiksi Kristuksen syntymä oli ennaltamäärätty Eedenin puutarhasta lähtien. Ja noin 712 vuotta ennen Johannes Kastajan tuloa Jesaja näki hänet ja puhui hänestä huutavan äänenä erämaassa. Profeetta Jeremia sanoi, että ennen kuin hänet valmistettiin äitinsä kohdussa, Jumala tunsi hänet ja asetti hänet kansojen profeetaksi. Minä uskon, että ennaltamäärääminen on syynä myös tämän lahjan tulemiseen: Minulla ei ollut mitään uskonnollista taustaa. Vanhemmillani oli eri uskonnot ja siitä syystä minä en koskaan mennyt kirkkoon.

Ensimmäisen kerran kun minulla oli jonkinlainen käsitys siitä, mitä tulevaisuus toisi, tapahtui ollessani seitsemän vuotias, mentyäni juuri kouluun maaseudulla muutama maili pohjoiseen Jeffersonvillestä, Indianassa, missä isäni oli erään rikkaan perheen yksityisenä autonkuljettajana. Minä olen aina pitänyt paljon kalastamisesta ja metsästyksestä...edes kääntymykseni ei ottanut sitä minusta pois...ja tuona syyskuun lopun iltapäivänä jotkut pojista olivat menneet hyvin kalaisalle lammikolle kalastamaan, kun minun täytyi kantaa vettä isälleni. Pahoitellen minun täytyy kertoa, mihin vettä käytettiin. Isäni ryypäsi runsaasti, ja juuri sillä hetkellä he olivat tekemässä viskiä, ja niin minun täytyi

kantaa vettä tislauslaitteisiin, jotka toimisivat sinä yönä. Tullessani kujaa pitkin minä laskin pienet siirappiämpärini maahan ja istahdin puun alle lepäämään hetkeksi, itkien koska en voinut mennä kalastamaan toisten poikien kanssa. Istuessani siinä puun vieressä jotakin sellaista tapahtui, mitä en voi koskaan unohtaa. Näennäisesti se oli ääni, joka tuli siitä kun tuuli puhalsi lehtien välissä, mutta katsoessani ylös minä en nähnyt lehtien värisevän enkä mitään muutakaan merkkiä tuulesta. Istuin hiljaa säikähtäneenä ja ihmetellen, mistä se ääni tuli, kun kuulin sen uudestaan, minä otin ämpärini mennäkseni taas kujalle. Tällä kertaa se tuli uudestaan, kovempaa kuin aikaisemmin, ja kun katsoin taakseni, nähdäkseni, mitä oli tapahtunut, minä huomasin, että noin puolivälissä puuta näytti olevan tuulenpyörre, josta selvä ääni puhui nämä sanat: "Älä koskaan tupakoi, juo tai saastuta ruumistasi millään tavalla, sillä sinulla on työ tehtävänäsi, kun tulet vanhemmaksi." Olin niin pelästynyt, etten tiennyt, mitä tehdä. Huutaen ja juosten taloon, minä vaivuin äitini käsivarsille, joka ajatteli, että minua oli purrut käärme. Minä kerroin hänelle, että olin vain peloissani ja niinpä hän laittoi minut vuoteeseen ja aikoi kutsua lääkärin, ajatellen, että minä kärsin hermostollisesta järkytyksestä. Nyt ystävät, minä olen tietoinen siitä, että monet pilkkaavat tätä kertomusta, mutta en voi vastata siitä, mitä toiset sanovat. . . minä olen vastuussa ainoastaan omasta kokemuksestani. Tarpeetonta sanoakaan, mutta en enää koskaan mennyt tuon puun ohitse. Kuljin kiertotietä puutarhan toista puolta välttääkseni sen, sillä ajattelin, että ylhäällä tuossa puussa oli mies. Se oli Jumalan enkeli ja myöhemmin vuosina minä kohtasin hänet kasvoista kasvoihin ja puhuin hänelle.

Muutama viikko myöhemmin minä olin leikkimässä veljeni kanssa marmorikuulilla, kun outo tunne valtasi minut. Minä vaivuin puuta vasten, ja ikään kuin transsissa, minä näin suuren sillan kohoavan ja ylittävän joen, ja minä katselin,

kun joukko ihmisiä putosi jokeen ja hukkui. Virvottuani minä juoksin ja kerroin siitä äidilleni ja jälleen hän päätteli, että olin vain hermostunut lapsi. Kaksikymmentäkaksi vuotta myöhemmin Kaupungin silta rakennettiin yli Ohio-joen, ja tuo sama määrä työmiehiä hukkui pudottuaan sillalta. Niin kuin näette, nämä asiat eivät tapahtuneet rukouksen tai haluni tähden, vaan Jumala oli ne ennaltamäärännyt jumalallisessa tahdossaan.

Seuraava tämän luonteinen tapahtuma sattui eräänä päivänä, kun olin menossa joelle isäni ja erään toisen miehen kanssa. He olivat tarjonneet minulle viskiryyppyä, ja koska halusin päästä tuon miehen suosioon, että hän antaisi minun käyttää venettään, aloin ottaa ryyppyä. Mutta yhtä varmasti kuin nyt puhun tänään, minä kuulin äänen, joka oli kuin niiden lehtien kahina. Katsottuani ympärilleni, ja kun en nähnyt lehtiä tai merkkiäkään tuulesta, minä laitoin pullon takaisin huulilleni, kun taas kuulin tuon saman äänen, vain voimakkaampana. Pelko valtasi minut niin kuin aikaisemminkin; minä pudotin pullon ja juoksin pois, samalla kun oma isäni kutsui minua mammanpojaksi. Voi, kuinka se teki kipeää! Myöhemmin nuori tyttöystäväni kutsui minua mammanpojaksi, kun kerroin hänelle, etten tupakoinut. Suuttuneena hänen pilkanteostaan minä otin savukkeen ja aioin polttaa sen joka tapauksessa; kun minut pysäytti tuo tuttu ääni, saaden minut heittämään savukkeen maahan ja lähtemään sieltä itkien, koska en voinut olla sellainen kuin toiset nuoret, samalla kun väkijoukon ivahuudot kaikuivat korvissani. Nämä ovat vain muutamia niistä monista samanlaisista tapauksista, joita on tapahtunut koko elämäni ajan. Minulla oli aina tuo erikoinen tunne, niin kuin joku olisi seissyt vieressäni, koettaen sanoa minulle jotakin, ja erityisesti niin oli silloin, kun olin yksin. Kukaan ei näyttänyt ymmärtävän minua yhtään. Ne pojat, joiden kaverina olisin halunnut olla, eivät halunneet olla missään tekemisissä

kanssani, koska en tupakoinut enkä juonut, ja kaikki tytöt menivät tansseihin, joihin myöskään en voinut osallistua, niinpä näytti siltä, että tulisin koko elämäni ajan olemaan musta lammas, sillä en tuntenut ketään, joka olisi ymmärtänyt minua, enkä edes itse ymmärtänyt itseäni. Mutta silloin en tiennyt, mitä tulevaisuus pitäisi sisällään, niin kuin nyt tiedän.

Seuraava tärkeä tapahtuma, jonka muistan, tapahtui kun olin lähellä yhdeksäntoista vuoden ikää. Kuljeskelin tivolin alueella eräänä iltana joidenkin toisten poikien kanssa, kun ääni kuului: "Hei, sinä! Tule tänne!" Katsoessani taaksepäin, näin nuoren naisen istuvan teltassa, astrologin. Hän viittoi minua tulemaan luokseen ja ajatellen, että hän halusi minun tekevän jotakin hyväkseen, minä päätin olla hänelle mieliksi. Hän sanoi: "Hei, tiedätkö sinä, että synnyit merkin alla ja että tähti seuraa sinua? Sinä synnyit lahjan kanssa." Tietystikin pojat alkoivat kiusata minua 'lahjasta', niinpä minä koetin sivuuttaa sen jollakin huomautuksella tuolle naiselle, mutta hän kertoi minulle, että vaikka minä en pitänyt siitä, että hän kertoi minulle siitä, jonakin päivänä minä tulisin ymmärtämään, mitä hän tarkoitti. Koetin työntää nämä asiat taka-alalle mielessäni, tehden eri töitä, olematta koskaan tyytyväinen, muuttaen paikasta toiseen, käyden lävitse vaimoni ja pikkulapseni kuoleman, ja monia muita murheita, jotka olivat melkein pä enemmän kuin inhimillinen sydän voi kestää. Minä etsin rauhaa ja tyydytystä kaikesta mahdollisesta, mutta nähtävästi inhimillisessä ruumiissa on paikka noin kymmenen tuumaa viidennen kylkiluun yläpuolella, joka ei täyty ennen kuin Kristus tulee sisälle. Ja omien murheideni lisäksi oli aina tuo tunne siitä, että jotakin oli minun yläpuolellani, ja se lisäsi kurjuuttani. Lopulta rakkauteni luontoon sai minut työskentelemään Indianan osavaltion riistanvartijana, mikä vei minut eri osiin osavaltiota.

Eräänä päivänä seisoin täydessä linja-autossa matkalla Henryvilleen, Indianaan, ja tuntiessani, että joku katsoi minua, minä käännyn katsomaan paria teräksen harmaita silmiä, jotka kuuluivat hyvin hauskan näköiselle naiselle. Hän sanoi minulle: "Sinä olet yksinäinen, etkö vain?"

"En, rouva," minä vastasin ja katselin ikkunasta ulos, ajatellen, että uniformuni viehätti häntä ja hän vain halusi jutella.

Hän puhui jälleen: "Ehkä minun on parempi selittää tarkoitustani. Olen astrologi."

"No," minä ajattelin, "Voinhan minä kuunnella, mitä hänellä on sanottavaa."

"Sinä varmasti vastustat tätä, etkö vain?"

"Kyllä rouva, kyllä."

"Sinä ajattelet, että haluan puhua sinulle uskonnosta, eikö niin?"

"En tiedä."

"Sinä olet uskonnollinen, etkö vain?"

"En rouva."

"Ehkä minä voisin kertoa sinulle jotakin itsestäsi. Sinä olet lännestä, etkö vain?" hän kyseli minulta.

"En rouva."

"Sitten sinä haluat mennä länteen."

"No juu, se on eri asia. Minä olen aina halunnut mennä länteen," minä vastasin, ajatellen, että antaisin hänen puhua ja sitten vertaisin sitä sen kanssa, mitä tuo toinen astrologi oli sanonut.

"Se johtuu sinun syntymästäsi," hän jatkoi.

"Mitä sinä tiedät minun syntymästäni?" Minä kysyin uteliaana.

“Nuori mies, jos minä kerron sinulle tarkalleen sen hetken, jolloin sinä synnyit, uskotko sinä minua?”

“No, minä olen melkoinen fundamentalisti, ja jos joku kertoo minulle totuuden, minun täytyy uskoa se,” minä vastasin. Ja minä yhä uskon sen — jos se on totta, se on totta.

No, älkää kysykö minulta sitä, miten hän sen teki, mutta hän kertoi minulle tarkalleen sen hetken, jolloin olin syntynyt. Siinä takanani seisoivat nuori merimies, ja minä kysyin naiselta, voisiko hän kertoa tälle, milloin hän oli syntynyt. Hän sanoi, ettei voinut, ja koska en ymmärtänyt sitä, minä kysyin, miksi hän kykeni kertomaan minulle mutta ei hänelle. Hän sanoi, että se johtui siitä, että minua seurasi merkki... ja minun sydämeni masentui, sillä se toi takaisin tuoreen muiston siitä, mitä toiset olivat minulle sanoneet. Hän kysyi minulta, oliko kukaan astrologi puhunut minulle aikaisemmin, ja minä sanoin hänelle ei, valehdellen naiselle.

“Tiedätkö sinä mitään Jeesuksesta Kristuksesta?” hän kysyi.

“Minä tiedän, että hänen pitäisi olla Jumalan Poika,” oli kaikki, mitä saatoin sanoa.

“Tiedätkö sinä mitään siitä, miten Hän syntyi?... Ketkä tulivat palvomaan Häntä ensiksi?”

“Kolme tietäjää, jos muistan oikein.”

“Mitä he seurasivat?” hän jatkoi.

“Tähteä, luullakseni.”

“Se on totta. Silloin heidän on täytynyt olla astrologeja, sillä he tarkkailivat tähtiä,” hän vahvisti. “Nuori mies, minä olen puhunut miehille Valkoisessa Talossa. Minä olen varoittanut presidentti Hardingia hänen oudosta kuolemastaan, ja minulla on jotakin sanottavaa sinulle. Sinä synnyit tietyn tähden alla ollaksesi varustettu lahjalla. Eikö kukaan sananpalvelija ole koskaan kertonut sinulle sitä?”

“Minulla ei ole mitään tekemistä sananpalvelijoiden kanssa,” minä vastasin.

“Kuuntele sitten minua: Kun Jeesus Kristus syntyi, siellä oli kolme viisasta miestä Idästä, jotka seurasivat sitä, mikä yleisesti tunnetaan tähtenä; mutta itseasiassa siinä oli kolme tähteä, jotka kohtasivat Beetlehemissä ja tullessaan yhteen ne muodostivat yhden tähden, joka riippui Kristuksen yläpuolella. Tuona aikana Jumala lähetti suurimman Lahjansa, mitä Hän on koskaan antanut maailmalle, ainosyntyisen Poikansa. Kun nuo viisaat miehet lähtivät, nuo kolme tähteä erkanivat toisistaan eivätkä ne koskaan sen jälkeen ole tulleet yhteen. Jumala julistaa aina tekonsa taivaalla ennen kuin Hän julistaa ne maan päällä, ja nämä viisaat miehet tarkkailivat profeetta Bileamin profetiaa siitä, että tähti nousee Jaakobista,” hän jatkoi, lainaten monia kirjoituksia, jotka eivät olleet minulle tuttuja, mutta kuuntelin tarkkaavaisesti, kun hän jatkoi. “Nyt nämä tähdet eivät ole koskaan sen jälkeen tulleet yhteen, mutta aina muutaman vuoden välein niiden radat leikkaavat toisensa, ja kun se tapahtuu, se merkitsee sitä, että kunnianosoituksena Jeesuksen syntymälle toinen lahja lähetetään maan päälle. Ja kun sinä synnyit, nämä tähdet menivät ristikkäin. Sinua seurasi tähti, kun sinä astuit linja-autoon Jeffersonvillessä; minä näin tähden yläpuolellasi, enkä ymmärrä, miksi muut eivät ole kertoneet siitä sinulle tätä ennen.”

Jotta kukaan ei ymmärtäisi väärin, minä osoitan myöhemmin, että astrologian harjoittaminen on epäraamatullista eikä kristittyjen todellakaan tule leikkiä sen kanssa (Jesaja 47:13-14) ja tämä astrologin kertomus Kristus-tähdestä on hänen oma selityksensä, eikä sitä löydy kirjoituksista. Mutta on raamatullista, että jopa saatana todistaa Jumalan lahjasta, ja siitä syystä, minä kerron näistä keskusteluista.

Te voitte kuvitella, miltä minusta silloin tuntui. Saavuttuani määränpäähani minä kiitin naista ja lähdin autosta, mutta en voinut päästä eroon siitä oudosta tunteesta, joka häilyi päälläni jatkuvasti, tehden minut jännittyneeksi ja hermostuneeksi, surkeaksi ihmisten lähellä, kuitenkin pelkäsin yksin oloakin, peläten, että milloin tahansa tuo tuuli voisi puhaltaa. “Mitä se kaikki voisi tarkoittaa?” Minä kysyin itseltäni uudestaan ja uudestaan. Jokin aika sen jälkeen minä tulin kääntymykseen ja annoin elämäni Kristukselle. (Olen kirjoittanut lyhyen yhteenvedon elämästäni pienessä kirjassa nimeltä “Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.”) Kääntymykseni jälkeen, joka tapahtui pienessä vajassa talomme takana, minä liityin Baptistiseurakuntaan ja tulin paikalliseksi vanhimmaksi, johon virkaan minut vihki tohtori Roy Davis Jeffersonvillestä. Menestyksekkään telttakokoussarjan jälkeen he rakensivat minulle rukoushuoneen, joka yhä sijaitsee 8. ja 10. kadun kulmassa, ja tunnetaan Branham Tabernaakkelina, ja useita vuosia olin melko menestyksekkäs sananpalvelijana, kastaen useita tuhansia ihmisiä ja nähden monia kääntymyksiä kaikkivaltiaan Jumalan kunniaksi. Jopa silloin minä menestyksellä rukoilin sairaiden puolesta, vaikka en vielä tiennytkään, mitä se kaikki oli, ja monta kertaa näkyjä ja salaperäisiä asioita tapahtui minulle, minkä lukuisat ihmiset ympäri Jeffersonvilleä voivat vahvistaa. Erityisesti voisin mainita yhden kerran: Olin tiettyssä paikassa Ohio joella kastamassa suurta joukkoa kääntymykseen tulleita, keskellä suurta väkijoukkoa, joka oli kokoontunut joen rannalle nähdäkseen toimituksen. Oli lämmin iltapäivä, ja vaikka taivas oli kuin vaskea, suuri kirkas tähti tuli ja riippui siinä yläpuolella, missä minä seisoin. Monet teistä muistavat lukeneensa siitä sanomalehdistä. Se on ilmestynyt monta kertaa sen jälkeen. Jokin aika sitten olin eräässä suuressa kaupungissa kolmen illan kokouksia varten, monien satojen ihmisten keskellä. Ensimmäinen, jonka puolesta rukoilin, oli

pieni lapsi, jonka jalat olivat polion riuduttamat, niin että hänen täytyi kävellä varpaillaan. Niin kuin tavallisesti kokouksissamme, yleisö istui päät kunnioittavasti kumarrettuina, kun minulla oli poika käsivarsillani ja rukoilin hänen puolestaan, kun näytti siltä, että kirkas valo olisi käännetty minua kohti. Ihmettelin valvojan epäkohteliaisuutta kääntää valonheitin minuun, ja kun avasin silmäni ihmetellen, siinä minun edessäni oli tuo aamutähti! Pudotin pojan tai sitten hän hyppäsi käsivarsiltani...en tiennyt, mitä oli tapahtunut, sillä näytti siltä kuin jokainen hermo ruumiissani olisi halvaantunut. Kun tuo poika osui lattiaan, hänen jalkansa tulivat normaaleiksi ja ensi kertaa elämässään hän käveli normaalisti poistuessaan korokkeelta. Kuulijakunta oli kuohuksissa; hänen äitinsä pyörtyi; nasarealaistyttö, joka oli tämän lapsen ystävä, soitti pianolla: "Suuri Lääkäri," ja kun hän näki tämän ihmeen, jonka rakas Herramme Jeesus oli tehnyt, hyppäsi hän pystyyn ja juoksi viidentoista jalan päähän pianosta, kädet kohotettuina, itkien ja huutaen...ja minä tiedän, että se kuulostaa uskomattomalta, mutta sadat voivat vahvistaa tämän...että piano ei jättänyt yhtään nuottia väliin, vaan jatkoi edelleen tuon laulun soittamista. Monia suuria asioita tapahtui. Yli seitsemänsataa ihmistä antoi elämänsä Kristukselle sinä iltana. Monet teistä, jotka olitte siellä, luette tämän...Jumala siunatkoon teitä. Minä koetan yhä tehdä kaiken, mitä voin Kristuksen hyväksi.

Nyt haluan selittää kysymystä, joka säännöllisesti nousee esiin. Monet sananpalvelijat ovat kysyneet minulta: "Veli Branham, mitä sinä ajattelet astrologiasta? Teetkö sinä nämä asiat astrologian voimalla, ja jos et, niin miksi sinä annat julkista tunnustusta astrologeille siitä, että he ovat ennustaneet tämän asian?" Minä voin ainoastaan sanoa tämän: kertokaa minulle yksikin paikka maailmassa, missä astrologian voima parantaisi sairaita. Kaikista tähtien

tähyilijöistä, ennustelijoista, meedioista jne. jotka maailma tuntee, osoittakaa minulle joku, joka on avannut sokean silmät, saanut kuuron kuulemaan tai mykän puhumaan. On vain yksi tapa...Jeesuksen Kristuksen nimen ja Hänen Golgatalla vuodatetun verensä kautta. Mutta mikä minusta tuntuu niin oudolta, (yhtä hyvin menneinä päivinä kuin tänäänkin,) on sellaiset tosiasiat kuten tämä: kun tuo Lahja makasi seimessä, papit olivat temppelissä kiistellen siitä onko kuolleitten ylösnousemusta vai ei, ja samaan aikaan joukko viisaita miehiä tuli kaukaa ja tunnisti Jumalan Lahjan maan päällä. Varmuudella minä sanon, että astrologia on toisesta voimasta, mutta jopa saatanan täytyy todistaa Jumalan lahjasta. Olkoot nuo viisaat miehet mitä tahansa olivatkin...he *todistivat* Jumalan lahjasta ja tulivat palvomaan häntä ennemmin kuin papit temppelistä. Myös kun Paavali ja Silas olivat Filippissä ja kaupungin papit ja sananpalvelijat kutsuivat heitä petkuttajiksi ja määräsivät heidät vankilaan, tietty pieni ennustelija huusi ihmisille, että nämä miehet olivat Jumalan lähettämiä osoittamaan heille pelastuksen tien. Eikö ole outoa, että pieni orjatyttö, jossa oli paha henki, tunnisti Jumalan voiman Paavalissa ja Silaassa, kun virkakunta ei edes hyväksynyt heitä. Eikö olekin outoa, että toisessa tapauksessa, kun monet sanoivat, että Jeesus oli Beelsebul, niin riivaajat eräässä miehessä huusivat ja sanoivat, että he tiesivät, kuka Hän oli...saatana tunnusti Hänen jumaluutensa ja fariseukset sanoivat, että hän oli paholainen. Ja samoin on tänäänkin, kun monet epäilevät ja kiistelevät keskenään opeistaan ja teorioistaan, pitäen ihmiset poissa parantamiskokouksista, kun Jumalan jumalallinen lahja toimii ympäri maapalloa ja monet heistä menevät sen ohi. Voi kirkonmiehet! Minä luotan Jumalaan siinä, että te heräätte. Ei sen tähden, että minulla on tämä lahja; minulla ei ollut mitään tekemistä sen tulemisen kanssa...Jumala lähetti sen. Kun Israelin lapset olivat Egyptissä huutaen vapahtajaa, Jumala lähetti enkelinsä Mooseksen tykö. Mooseksella ei ollut

mitään tekemistä sen kanssa...Jumalan enkeli oli se, joka teki työn, suoritti ihmeet. Mooses oli vain puhetorvi Jumalan enkelille; ja se on kaikki, mitä minä olen tänään...vain puhetorvi enkelille.

Minun täytyy kertoa teille enkelistä ja Lahjan tulosta. En koskaan tule unohtamaan tuota hetkeä, 7. toukokuuta 1946... hyvin kaunis vuodenaika Indianassa, missä minä yhä työskentelin riistanvartijana. Olin tullut kotiin lounaalle ja olin juuri menossa talon toiselle puolelle ottaen pois asettani, kun eräs hyvin rakas ystäväni lähestyi minua ja pyysi minua menemään kanssaan Madisoniin tuona iltapäivänä. Kerroin hänelle, että se oli mahdotonta, koska minun täytyi partioida, ja kulkiessani talon toiselle puolelle vaahterapuun alta näytti siltä kuin koko puun latva lähtisi irti. Näytti siltä että jotakin tuli alas tuon puun läpi kuin suuri kiitävä tuuli... minä hoipertelin...he juoksivat tyköni...vaimoni tuli talosta, pelästyneenä, ja kysyi minulta, mikä oli hätänä. Koettaen saada otetta itsestäni minä istuuduin ja kerroin hänelle, että kaikkien näiden suunnilleen kahdenkymmenen vuoden aikana kun olin ollut tämän oudon tunteen vaivaama, oli tullut aika, jolloin minun täytyi ottaa selvää siitä, mitä tämä kaikki oli, tai minä en koskaan palaisi. Kriisi oli tullut. Sanoin jäähyväiset hänelle ja lapselleni ja varoitin häntä siitä, että jos en palaisi muutamassa päivässä, ettei hän koskaan etsisi minua. Ja tässä, rakas lukija, tulee se osa tätä salaperäistä kokemusta, joka on tekemisissä sinun parantumisesi kanssa, niinpä lue rukoillen ja huolella. Tuona iltapäivänä minä menin salaiseen paikkaan rukoilemaan ja lukemaan Raamattuani. Syvennyin rukoukseen; tuntui kuin koko sieluni repeytyisi irti minusta. Minä huusin Jumalan edessä...painoin kasvoni maahan. Katsoin ylös Jumalan puoleen ja huusin: "Jos sinä annat anteeksi sen tavan, jolla olen toiminut, minä koetan olla parempi...olen pahoillani, että olen ollut niin välinpitämätön kaikki nämä vuodet

tehdessäni sitä työtä, jonka sinä olet halunnut minun tekevän...puhuisitko sinä minulle jollakin tavalla, Jumala? Jos sinä et auta minua, minä en voi mennä eteenpäin.” Sitten yön aikana, noin yhdennellätoista hetkellä, minä olin lakannut rukouilemasta ja olin istumassa, kun huomasin valon vilkahtelevan huoneessa. Ajatellen jonkun olevan tulossa taskulampun kanssa, minä katsoin ulos ikkunasta, mutta siellä ei ollut ketään, ja kun katsoin taaksepäin, valo oli leviämässä lattialle, tullen laaja-alaisemmaksi. No niin, minä tiedän, että tämä näyttää teistä hyvin oudolta, niin kuin se näytti minustakin, mutta muistakaa, teidän parantumisenne riippuu siitä uskotteko te sen vaiko ette, niin kuin tulette myöhemmin näkemään. Kun tuo valo laajeni, minä tietenkin tulin jännittyneeksi ja olin nousemassa tuoilta, mutta kun katsoin ylös, siellä oli tuo suuri tähti. Sillä ei kuitenkaan ollut viittä sakaraa kuten tähdellä, vaan se näytti pikemminkin tulipallolta tai valolta, loistaen lattialle. Juuri silloin minä kuulin jonkun kävelevän pitkin lattiaa, mikä säikäytti minut uudestaan, koska tiesin, ettei sinne olisi tulossa ketään muuta paitsi minä. Nyt, tullen läpi valon, minä näin miehen jalkojen tulevan itseäni kohti, yhtä luonnollisesti kuin, jos te kävelisitte minua kohti. Hän näytti olevan mies, joka inhimillisen painon mukaan painaisi noin kaksisataa naulaa [n. 90 kg—Huom.], puettuna valkoiseen viittaun, kasvot olivat sileät, parrattomat, mutta tummat hiukset ulottuivat harteille, melko tummahipiäinen, kasvot olivat hyvin miellyttävät, ja tullessaan lähemmäksi hänen katseensa tavoitti omani ja nähdessään, kuinka pelokas olin, hän alkoi puhua. “Älä pelkää. Minut on lähetetty Kaikkivaltiaan Jumalan läsnäolosta kertomaan sinulle, että erikoinen elämäsi ja väärinymmärretty käytöksesi ovat merkinä siitä, että Jumala on lähettänyt sinut viemään jumalallisen parantamisen lahjan maailman kansoille. JOS OLET VILPITÖN JA SAAT IHMISET USKOMAAN ITSEÄSI, MIKÄÄN EI TULE KESTÄMÄÄN RUKOUSTESI

EDESSÄ, EI EDES SYÖPÄ.” Sanat eivät voi ilmaista sitä, miltä minusta tuntui. Hän kertoi minulle monia asioita, joita minulla ei tässä ole tilaa kertoa. Hän kertoi minulle, kuinka voisin saada selville sairaudet värähdyksistä kädessäni. Hän poistui, mutta olen nähnyt hänet monta kertaa sen jälkeen. Hän on ilmestynyt minulle ehkä kerran tai kaksi kuuden kuukauden aikavälillä ja puhunut kanssani. Muutaman kerran hän on ilmestynyt näkyvällä tavalla toisten läsnäollessa. Minä en tiedä, kuka hän on, tiedän vain, että Hän on Jumalan sanansaattaja minulle.

On sanomattakin selvää, että aloin rukoilla sairaiden puolesta. En väitä ottavani lääkärin paikkaa...Minä ajattelen, että Jumala asetti lääkärit täällä auttamaan luontoa, mutta he ovat vain ihmisiä...Jumala on kaikkivaltias. Ne suuret asiat, jotka ovat tapahtuneet näiden kahdenkymmenen kuukauden aikana ovat liian lukuisat tullakseen koskaan kirjatuksi muistiin, mutta Jumala on vahvistanut enkelin sanat kerran toisensa jälkeen. Kuurot, mykät, sokeat, kaikenlaiset sairaudet ovat parantuneet, ja tuhansia todistuksia on kirjattuna muistiin tähän mennessä. Minulla ei ole mitään omaa voimaa tämän tekemiseksi... Minä olen avuton ihminen, kunnes tunnen Hänen läsnäolonsa. Monet ihmiset, jotka ovat käyneet näissä kokouksissa, tietävät, että heidän sairautensa ja syntinsä on kerrottu heille puhujakorokkeelta. Rakas lukija, ole hyvä, äläkä ymmärrä väärin surkeaa ja oppimatonta tapaani koettaessani selvittää sinulle tätä kaikkea. Minä kerron tämän, jotta sinä voisit selkeämmin ymmärtää, kuinka voit käyttää hyväksesi Jumalan lahjaa. Hän käski minun olla vilpitön ja saada ihmiset uskomaan, ja juuri sitä minä koetan tehdä. Muistakaa, että me emme koskaan aseta kyseenalaiseksi Jumalan kykyjä; me tiedämme, että Hän voi tehdä kaikki asiat, mutta ongelmana on saada ihmiset uskomaan toinen toistaan. Jumalalla on aina jotakin tai joku, jonka kautta Hän

työskentelee, ja minä olen vain välikappale, jota Hän käyttää. Kukaan kuolevainen ei voi ottaa itselleen kunniaa ihmeen tekemisestä, ja minä olen vain kuolevainen. Minä en tiedä kuinka pitkään Jumala sallii minun tehdä tätä, mutta Hänen armostaan minä aion palvella Häntä parhaani mukaan palvelemalla Hänen kansaansa niin kauan kuin Hän antaa minun elää.

Lopuksi teille, jotka etsitte parantumista näissä kokouksissa. Sallikaa minun antaa nämä kaksi sääntöä, joita teidän täytyy noudattaa, saadaksenne sen, mitä te odotatte Jumalalta.

1. Teidän täytyy uskoa tämä kertomus, jonka olen teille kertonut, ja että tämä Parantamisen Lahja, jonka Herra Jeesus Kristus on antanut, on välikappale, jonka Jumala on antanut sinun parantumistasi varten.

2. Lupaa elää Jumalalle koko sydäimestäsi lopun elämääsi.

Julkaistu englanniksi 1950 luvulla. Uusintapainos 1991.

Julkaistu suomeksi 1997.

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O.Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org